

de 50 Aar ikke har været tiltraadt enstemmigt, idet af Nævnets 10 Medlemmer kun de 6 har stemt for Forslaget, medens de 4 har stemt imod. Men hertil kommer, at paa det Delegeretmøde, som de danske Sygekasser holdt i August Maaned her i Byen, og hvor der mødte Repræsentanter valgte ved almindelig Valgret af alle Landets Sygekassemedlemmer, blev der med 46 Stemmer imod 23 vedtaget en Henvendelse til Ministeriet, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „De danske Sygekassers samvirkende Centralforeninger forsamlende til Delegeretmøde i København i 1919 udtaler: Da det maa anses for skadeligt for Sygekassernes Virksomhed at forhøje den hidtil gældende Aldersgrænse for Optagelse af Medlemmer i Sygekasserne, forbliver Bestemmelsen om 40 Aar som Aldersgrænse fremdeles gældende i de statsanerkendte Sygekasser. Delegeretmødet udtaler tillige Haabet om, at der ikke foretages Ændringer i denne Bestemmelse, saa længe Delegeretmødet ikke har udtalt Ønske derom“.

Jeg havde meget gerne set, at den højtærede Minister havde taget Hensyn til denne Henvendelse, men det er jo ikke sket. Jeg haaber imidlertid, at naar Sagen kommer i Udvalg, vil dette Spørgsmaal blive taget op til Behandling, og Resultatet maa blive, at Sygekasserne fremtidig ligesom hidtil maa faa Selvstyre paa dette Omraade.

I Loven af 12. April 1892 og ligeledes i Loven af 10. Maj 1915 bestemmes det, at ubemidlede Medlemmer af Sygekasser paa Landet og paa en Købstads Markjorder, som ikke selv har Heste og Vogn, har Ret til af Kommunen at faa fri Kørsel af Læge og Kørsel til Sygehus i en Afstand af 12 km frem og lige saa langt tilbage. Men de, der har Heste og Vogn, skal selv sørge for Befordring. Der er i de senere Aar foregaaet en stærk Udstykning af Ejendomme, en Udvikling, der vil blive fortsat i stigende Grad, naar de nye Jordlove træder i Kraft. Paa de Smaabrug, der saaledes er oprettede, holdes i Regelen et Par smaa Heste, russiske eller islandske Heste; de paagældende smaa Landbrugere har derfor selv Kørselspligt. Nu er Forholdet imidlertid det, at for det første holder Lægerne ikke meget af at lade sig befordre paa den Maade, og for det andet har de heller ikke Tid til det; det gjaldt i alt Fald i høj Grad i Fjor under den store Influenzaepidemi. Resultatet bliver i alt Fald, at saadanne smaa

Landejendomsbesiddere, som har et Par smaa islandske Heste, selv maa betale Lægerne Befordringsgodtgørelse; de allerfleste Læger har jo Bil, og naar et Sygekassemedlem har et Par smaa Heste, har han ikke Ret til at faa Kørselshjælp af Kommunen. En saadan Befordringsgodtgørelse til Lægen kan løbe op til 10—12 Kr.; dette Beløb maa altsaa de paagældende betale, selv om de maaske ikke er nær saa godt stillede i økonomisk Henseende som andre Sygekassemedlemmer, der efter Loven har Ret til at faa Kørselsgodtgørelse. Det er mig bekendt, at der paa det nævnte Delegeretmøde af Sygekasserne sidste Sommer blev rettet en enstemmig Henvendelse til Ministeren om en Ændring af dette Forhold; men det er ikke sket til Trods for, at Ministeren selv har ønsket en saadan Ændring. Jeg tror, at der under Udvalgsbehandlingen bør arbejdes paa en Ændring af dette Punkt.

I den nugældende Lovs § 6 bestemmes, at der hvert 5te Aar af Ministeriet efter Indstilling af Sygekassenævnet og under Medvirkning af 16 Rigsdagsmænd skal udarbejdes en Vejledning med Hensyn til den Indtægts- og Formuegrænse, der som Regel betinger en Persons Optagelse eller Forbliven i Sygekassen med Ret til at nyde Tilskud fra Staten. En saadan Vejledning blev ogsaa udarbejdet i 1915, men under de stadig vekslende økonomiske Forhold blev denne Vejledning hurtigt ganske forældet og ubrugelig, og den er da heller ikke blevet brugt. Hvis den Vejledning, som vi fik i 1915, skulde bruges nu i 1919, vilde det føre til, at den allerstørste Part af vore Sygekassemedlemmer vilde blive udelukket af Sygekasserne.

Det forekommer mig, at der burde være foretaget en Ændring i den nugældende Lovs § 6, saa at denne Vejledning under de nuværende stærkt svingende Konjunkturer blev udarbejdet for et kortere Tidsrum, f. Eks. for et Aar ad Gangen, thi nu i 1920 at gaa til at udarbejde en Vejledning, som skulde gælde i 5 Aar, vilde føre til, at Vejledningen hurtigt blev vildledende i Stedet for vejledende for det Udvalg, der ifølge Lovens § 9 skal afgøre, om en Person kan være Medlem af en Sygekasse eller ej.

Endelig er der endnu et Forhold, som jeg gerne vil berøre med et Par Ord. Der har i de senere Aar været nogen Gnidning mellem Lægernes Organisationer og Sygekassernes Organisationer angaaende Lægetaksterne. Mange af vore Sygekasse-